

vyhláše o dohodě dle §u 2 zákona o zrušení svěřenství ku vyjádření se účastníků. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení potvrdil. **D ů v o d y:** Vyhláškou zemského soudu civilního v Praze ze dne 30. května 1925 bylo zahájeno ediktální řízení podle §u 2 (4) zákona ze dne 3. července 1924, čís. 179 sb. z. a n. Zmeškal-li stěžovatel stanovenou lhůtu v této vyhlášce k vyjádření o předložené dohodě, nelze následky s tímto zmeškáním spojené odčinití návrhem na navrácení k předešlému stavu, protože navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty v řízení ediktálním je nepřípustno (Ott, Rechtsfürsorgeverfahren str. 254, 255). Nejvyšší soud ve Vídni rozhodl sice dne 10. června 1896 pod č. 6655 (Gl. U. W. č. 15803) v případě ediktálního řízení provedeného za účelem prohlášení starých deposit za propadlá opačně, avšak rozhodnutí to je v rozporu s velícím předpisem dvor. dekretu ze dne 30. října 1802 č. 582 sb. z. s., který jasně nařizuje, že deposita, když se nikdo nehlásí, po uplynutí lhůty ediktální nutno prohlásiti za propadlá a odevzdati pro fiskus pokladně státní. Rozhodnutí to nemůže tedy býti směrodatným pro případy obdobné. Stanovisko soudu rekursního je podporováno úvahou, že by povolováním restitucí v řízení ediktálním byl přímo mařen jeho účel, poněvadž by tím byly zviklány právě ony předpoklady pro další řízení, jichž mělo býti ediktálním řízením dosaženo. Tím byla by ohrožena i právní jistota.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Přípustnost dovolacího rekursu do souhlasných usnesení nižších soudů jest posouditi podle § 16 pat. o nesp. říz., nikoli podle § 528 c. ř. s., ježto nelze říci, že tento předpis platí i v případě § 17 nesp. říz., jenž poukazuje sice na předpisy civ. řádu soudního, těmi však lze rozuměti jen §§ 146 až 154 c. ř. s., ne však jiné. Ve věci samé není podmínek § 16 nesp. říz. pro změnu nebo zrušení napadeného usnesení, ježto odpovídá jak zákonu tak i spisům. Názor o závaznosti nálezů nejvyššího soudu vídeňského odporuje § 12 obč. zák. Uplynutím lhůty určené soudem ve smyslu § 2 (4) zákona o zrušení svěřenství čís. 179/24 byli i čekatelé, jichž pobyt není znám anebo je v cizině, vyloučeni co do práva prohlásiti se o svých nárocích na svěřenství. Tím byl přivoděn právní stav, na základě jehož byla předložená dohoda schválena, nová lhůta ediktální není možná, a nelze proto připustiti navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty. Jde tu o důsledek ediktálního řízení, jehož účelem je přivoditi jasnost právního stavu, účel ten však byl by zmařen, kdyby mohl býti obnoven původní stav.

Čís. 6298.

Měly-li strany, uzavírající kupní smlouvu, úmysl prodati a koupiti za jednotnou cenu c e l o u nemovitost, za jednoho ze spoluvlastníků však

jednala osoba, jež nebyla oprávněna ho zastupovati, nemůže se kupitel domáhati splnění smlouvy na ostatních prodatelích co do jich ideálních podílů.

(Rozh. ze dne 21. září 1926, Rv I 120/26.)

Žaloba společnosti s r. o. proti Marii F-ové a Anně F-ové o dodržení kupní smlouvy ohledně dvou třetin domu č. p. 87, byla oběma nižšími soudy zamítnuta, odvolacím soudem z těchto důvodů: Žalující straně nepodařilo se dovoditi, že první soud spornou látku nesprávně posoudil, a nemohlo se jí to podařiti, poněvadž právní názory prvním soudem projevené jsou v souladu jak se skutečnostmi ve sporu zjištěnými, tak se zákonem. Podle skutečností ve sporu zjištěných, prodával Josef K. jako zástupce žalovaných Marie F-ové a Anny F-ové pak Marie K-ové zástupcům strany žalující celý dům č. p. 87, jehož knihovními vlastníky jsou obě žalované a Alois K. každý jednou třetinou, za úhrnnou kupní cenu 65.000 Kč a byla v tomto smyslu také ústní kupní smlouva uzavřena. K hotovosti kupní smlouvy vyžaduje se srovnalé vůle smluvních stran ve příčině předmětu smlouvy a kupní ceny. Kdyby vdova Marie K-ová byla bývala sama vlastnící této třetiny domu, bylo by mezi oběma smluvními stranami došlo ku platné smlouvě kupní ve příčině celého domu za cenu 65.000 Kč. Poněvadž však tato třetina domu patří do pozůstalosti Aloise K-a, po němž zůstalo dítě, a vdova Marie K-ová nebyla oprávněna tuto třetinu prodati, nedošlo mezi smluvními stranami vůbec ku platné tržové smlouvě a nelze souhlasiti se stranou žalující v názoru, že smluvní závazek žalovaných Marie F-ové a Anny F-ové ve příčině dvou třetin domu jim náležejících přes závadu shora naznačenou trvá, neboť podle skutečností ve sporu zjištěných srovnalá vůle obou smluvních stran směřovala ku prodeji a ke koupi celého domu za úhrnnou cenu 65.000 Kč, nikoli ku prodeji a koupi dvou třetin domu žalovaným náležejících. Důsledkem toho nedošlo mezi stranami ku platné smlouvě tržové ve příčině těchto dvou třetin a nemohou žalované po zákonu býti donucovány, by podepsaly kupní smlouvu, kterou neuzavřely.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud věc s hlediska právního posoudil bezvadně, dospěv ze zjištěných skutečností o ujednání smlouvy k závěru, že při smlouvě měly obě strany úmysl, prodati a koupiti dům jako jednotný celek za 65.000 Kč. Ježto však bylo zjištěno, že Josef K. nebyl k ujednání smlouvy oprávněným zástupcem pozůstalosti Aloise K-a zmocněn ku prodeji třetí třetiny domu, patřící do této pozůstalosti, nebylo tu předpokladů, za kterých strany smlouvu učinily a uzavřítí minily, a nebyla smlouva platnou, jak již správně doličil odvolací soud, k jehož rozsudkovým důvodům lze odkázati.